

Chúng ta đều là khách qua đường, hết thầy cứ để tùy duyên

Chúng ta đều là khách qua đường hết thầy cứ để tùy duyên!. Buông nhẹ cái tâm mình lại, cũng như buông nhẹ cái tôi trong tâm hồn, để cảm nhận lấy dư vị tuyệt vời của cuộc sống, để trái tim đủ lý trí để yêu thương chân thành, để những nỗi buồn và những cố chấp qua đi, bởi cuộc đời này quả thật ngắn ngủi...

Con đường nhân sinh dài đằng đẵng, liệu ai hiểu được giá trị của sinh mệnh rốt cuộc nằm ở chỗ nào? Đời người, có thể buông tâm xuống sẽ thành thơi, sống giản đơn sẽ hạnh phúc, vạn sự tùy duyên sẽ an nhiên tự tại...

Bạn có bao giờ tự hỏi, người khác vì sao lại sống tốt, được nở mày nở mặt trước thiên hạ, còn mình vì sao lại khổ, sống không thấy phúc báo? Thật ra, dù trẻ hay già, trong cuộc sống đều không có con đường tắt, mỗi người đều chính là một người tu hành, đằng sau tất cả những thành công đều có những gian khổ không ai biết.

Đời trước của người ta đã tích rất nhiều phúc, vì vậy người ta sống tốt. Nếu đã suy nghĩ như vậy, chúng ta đời này còn cần phải cố gắng gấp bội! Kỳ thực, nhân sinh chính là phải nói đến duyên phận...

Buông tâm

Người sống, không cần phải nhất nhất tranh giành mọi thứ. Nước trong quá không có cá, người xét nét quá thì không có bạn.

Tranh với người nhà, mình thắng, thân tình không còn;

Tranh với người yêu, mình thắng, tình cảm phai nhạt;

Tranh cùng bạn bè, mình thắng, tình nghĩa cũng mất;

Tranh giành là lý, thua là tình, tổn thương là chính bản thân.

Đen là đen, trắng là trắng, hãy để cho thời gian chứng minh. Buông bỏ những gì mình khẳng khẳng cho là đúng, buông tâm để làm người, cam lòng để làm việc, thắng là cả cuộc đời; càng bình thản ôn hòa, cuộc sống mới xuất hiện ánh dương.

Giàu nghèo

Người thấy đủ, dù ngủ trên mặt đất cũng như trên thiên đường; người không biết đủ, dù đang ở trên thiên đường, cũng như chốn địa ngục.

Nhân sinh, giàu có về tâm hồn mới là quan trọng nhất. Nếu như có ham muốn về vật chất, sẽ luôn cảm thấy chưa đủ, cái này mới chính là nghèo; trái lại, đời sống vật chất nghèo khó, cũng không ảnh hưởng đến sự phong phú của tâm hồn, thấy đủ thường vui, đó là mới giàu có thực sự.

So đo

Nhân tâm là đối ứng lẫn nhau, bạn nhường cho người khác một bước, người khác sẽ nhường bạn một bước. Nhân tâm giống như con đường, càng so đo, càng chật hẹp; càng rộng rãi, càng thoáng đạt.

Đừng so đo cùng quân tử, họ sẽ trả lại gấp bội; đừng so đo với tiểu nhân, họ sẽ đưa bạn vào thế bí. Khoan dung, nhìn có vẻ như là vì người khác, thực tế là mở ra con đường trong lòng mình.

Buông bỏ

Hôm nay sẽ qua đi, ngày mai sẽ tới, một ngày mới lại bắt đầu. (Ảnh qua bestie.vn)

Hôm nay là chuyện lớn, đến ngày mai đã thành chuyện nhỏ; năm nay là chuyện lớn, qua năm sau đã thành chuyện cũ; đời này chuyện lớn, đến đời sau đã là truyền thuyết, chúng ta cùng lắm cũng chỉ là người trong câu chuyện.

Trong cuộc sống hay công việc, gặp phải việc không như mong muốn, hãy nói với chính mình một câu: Hôm nay sẽ qua đi, ngày mai sẽ tới, một ngày mới lại bắt đầu.

Đơn giản

Tâm đơn giản, thế giới liền đơn giản, hạnh phúc mới có thể sinh sôi; tâm tự do, cuộc sống sẽ tự do, đến chỗ nào cũng đều vui vẻ.

Lúc đắc ý hãy bình thản, lúc thất ý hãy nghĩ thoáng. Nhân sinh có rất nhiều thứ có thể buông xuống. Chỉ cần buông được, mới có thể đạt được.

Khoan dung hơn, rộng lượng hơn một chút, phẩy tay, cười một cái, tất cả những điều không vui đều trở thành quá khứ.

Nhân tâm

Đừng coi sự lương thiện của người khác là mềm yếu, đó là rộng lượng; đừng coi sự khoan dung của người khác là nhu nhược, đó là từ bi.

Người tốt tính không dễ nổi giận, không có nghĩa là không biết nổi giận; người thản nhiên không phải là ngu ngốc, mà là biết mọi chuyện nhưng giả bộ hồ đồ.

Tình cảm, không thể qua loa; lòng người, không thể đùa bỡn; duyên phận, không thể phung phí. Đem tình trao tình, mới có được tình cảm chân thật; tình yêu bình đẳng, mới có thể có chân tâm.

Phúc họa

Tích đức mặc dù không có người nhìn, nhưng trời biết đất biết. Người làm việc thiện, phúc dù chưa đến, họa đã rời xa; người làm việc ác, họa dù chưa đến, phúc đã rời bỏ.

Người làm việc thiện như cỏ trong vườn xuân, không thấy mọc bao nhiêu, nhưng mỗi ngày một tăng; người làm việc ác, như đá mài dao kéo, không thấy hao mòn gì, nhưng ngày một suy giảm.

Phúc họa không ngẫu nhiên, tất cả đều tại tâm, cái đáng sợ của làm việc ác, không phải là do bị người phát hiện, mà là ở tự mình biết; các đáng khen của làm việc thiện, không ở lời tán dương của người khác, mà ở sự bình thản của chính mình.

Khoảng trống

Chừa cho mình một khoảng trống, sẽ giúp cho tâm hồn hô hấp thoải mái. Khi bạn thăng quan tiến chức, chừa một khoảng trống để suy nghĩ, chớ để đắc ý làm đầu óc mù mịt.

Khi bạn đau khổ, chừa một khoảng trống để an ủi bản thân, chớ để đau khổ đè nặng tâm hồn.

Khi bạn phiền não, chừa một khoảng trống cho niềm vui, phiền não sẽ tan thành mây khói, nụ cười sẽ xuất hiện nhiều hơn.

Khi bạn cô độc, chừa một khoảng trống cho tình bạn, tình bạn chân thành chính là cái tôi thứ hai. Chừa lại một khoảng trống, là chân lý nhân sinh, cũng là trí tuệ của cuộc sống.

Biết ơn

Cảm kích người làm bạn tổn thương, bởi vì họ đã tôi luyện ý chí của bạn;

Cảm kích người lừa gạt bạn, bởi vì họ đã cho bạn kiến thức;

Cảm kích người đánh bạn, bởi vì họ đã loại bỏ nghiệp chướng của bạn;

Cảm kích người vứt bỏ bạn, bởi vì họ đã dạy bạn tự lập;

Cảm kích người đã ngáng chân bạn, bởi vì họ đã củng cố năng lực của bạn;

Cảm kích người đã trách cứ bạn, bởi vì họ giúp bạn sáng suốt.

Cảm tạ tất cả những người giúp bạn trở nên cứng cỏi, hãy sống biết ơn thế giới này, cuộc sống sẽ càng trở nên đặc sắc.

Tùy duyên

Nhân sinh, chẳng qua là một ly trà, đầy cũng tốt, vơi cũng tốt, không cần phải tranh giành; đậm cũng tốt, nhạt cũng tốt, đều có hương vị; nhanh cũng tốt, chậm cũng tốt, thì cứ thế vậy; ấm cũng tốt, lạnh cũng tốt, nhìn nhau mỉm cười.

Nhân sinh, bởi vì quan tâm, cho nên khổ sở; bởi vì hoài nghi, cho nên tổn thương; bởi vì xem nhẹ, cho nên bình thản; bởi vì không cố chấp, cho nên hạnh phúc.

Chúng ta đều là khách qua đường giữa đất trời, rất nhiều chuyện, chúng ta không thể làm chủ, tất cả đều tùy duyên! Tùy duyên, chính là một loại tâm thái, nhưng không phải là điều mà người bình thường hay nói rằng không nỗ lực...

Tuệ Tâm,